

feri videtur propter prononciationē, nam quoties vo-
lo has & similes pro particularibus haberi, de primo
signum universale, particulam negantem verò elevo,
eique in prononciando immoror: cum verò pro uni-
versalibus negantibus haberi debent; elevandum est
in prononciatione signum, & deprimenda particula
negans.

TH. XII. An vox *Multi* ad signa universalia vel
particularia referri debeat, quæri potest. Sunt qui
dicunt, quod vox *Multi* ad signa particularia referri
debeat, quasi hoc etiam particularitatem adsignificet,
& consequenter particularem enunciationem consti-
tuat, unde cum dico: *Multi homines damnantur*, sen-
sum esse dicunt, *Quidam homines damnantur*. Verum
hanc sententiam difficultate non carere putamus, nam
tò *Multi* rectè etiam adhiberi potest, quando de nulla
particularitate sermo est, sic rectè dicitur: *Multi sunt*
vocati, id est, maxima multitudo, & tamen omnes sunt
vocati. Similiter quando dicitur: *Multi qui dormi-*
unt in terra, evigilabunt, hic etiam adhibetur vocabu-
lum *Multi*, cum tamen intelligantur omnes, (quod
autem in illa universalitate mortuorum resuscitando-
rum, adhibeatur vocabulum *Multi*, hæc reddi solet ra-
tio, ut simul pateat, illorum omnium magnam esse
multitudinem) Dicendum igitur videtur, tò *Multi* per
se abstrahere ab universalitate & particularitate, & im-
portare saltim multitudinem, non attendendo an o-
mnes an quidam tantum eâ comprehendantur, quam-
vis pro materiæ diversitate soleat modò restringi ad
universalitatem, modò ad particularitatem, neutram
tamen formaliter importare autumamus.

C

TH.